

selil se je Kovalev in čudo je bilo, ker ni začel bos plesati tropaka po vsej sobi. Ukazal je, naj mu précej prinesó vode, da se omije, po omitji pa je zopet pogledal se v zrkalo — imel je nos!

„Gledi, Ivan, zdi se mi, da imam nekakov mozolj na nosi“ — spregovoril je in premišljal. „Ali beda bode, če Ivan opomni: „Kaj še, gospod, ne le prišča ni nikjer, tudi nosa samega manjka!“

Pa Ivan je opomnil: „Ničesar ni, nikakega prišča ni nikjer, čist nos imate!“

„Dobro je to, vrag se obesi!“ — opomnil je sam sebi major in tlesnil s prsti. Ta trenotek je pri durih prikazal se brilec Ivan Jakovljevič, ali bojazljiv tako, kakor kaka mačka, ki jo zaloté, da pokuša slanino.

„Povedi najpopreje, ali imaš čisti roci?“ — povprašal je in z daleč kriknil Kovalev.

„Čisti sta.“

„Lažeš!“

„Za Bóga, čisti sta, gospod!“

„Le varujte se!“

Kovalev je sédel. Ivan Jakovljevič ga je zavaroval s prtičem — in ta trenotek je s pomočjo svojega čopiča vso njega brado in del obraza promenil v robo, kakoršno ponujajo po kupčijskih izkazih. „Dej, nu!“ — opomnil je sam sebi Ivan Jakovljevič, ko je bil ozrl se v nos, a nagnil je glavo na desno stran in pogledal nos z leve strani, — „vonja, gledi ga, prav tako, kakor nalašč“ — govoril je dalje in dolgo časa gledal nos. Napósled je na lahko, varno, kakor more le misliti kdo, dvignil dva prsta, zato da bi z njima prijel konec nosa, Ivan Jakovljevič je imel tako navado.

„Nu, gledi nu!“ — zakričal je Kovalev. Ivanu Jakovljeviču sta omahnili roki, otrpnil je in vznemiril se, kakor še nikoli ni bil nemiren. Napósled je varno jel britvo nastavljeni majorju pod brado in dati mu prav nič ni pristrčno bilo delo — da-si je težko bril brezi vsakoršnega pridržka njuhalni del njegovega tela — da-si s svojim neokretnim večim prstom opiral se ob lice, vendar je naposled zmogel vse zapreke in obril je Kovaleva.

Ko je vse bilo dogotovljeno, pohitel je Kovalev in oblekel se, najel je izvožčka in odpeljal se je naravnost k slaščičarju. Ko je stopal v prodajalnico, uže z daleč je kriknil: „Dečko, čašo čokolade!“ — a ta trenotek je stopil pred zrkalo — imel je nos! Veselo se je obrnil nazaj in pogledal je s zasmehljivim okom, namrščil je nekoliko oko v dva vojščaka, eden je imel nos — podoben gumbu na kakem telovniku. Po tem pohodu je pot ubral v pisalnico tistega okraja, kjer bi bil rad dobil podgubernatorstvo, ali da se mu spesne — eksekutorstvo. Ko je bil prišel skozi prejemno sobo, pogledal se je v zrkalo — imel je nos! Potlej je peljal se k drugemu kolegijskemu prisedniku ali majorju, ki je bil hud zasmehovalec in ki je često njega raznim oholim opomnjam očital: „Nu, ti si, jaz te poznam, ti bôdeš, kakor kak jež!“ — Na poti je premišljal: „Če majór ne pokne vsled smeha, ko me zagleda, to bode véren zrak, da je vse v redu.“ Pa kaj mu je bilo do kolegijskega prisednika?! — „Dobro je, vrag naj ga pozoblje!“ — je opomnil sam sebi Kovalev. Na poti je srečal štabnega častnika soprogo Podtočino in nje hčer; priklonil se jima je, pozdravil ga je radosten vsklik: naj je bilo, to njemu ni jemalo čestí. Razgovarjal se je z njima jako dolgo časa in nalašč je iz žepa vzel tobačnico, dolgo časa je pred njima basal obe nosnici in sam sebi govoril: „Dejte, prosim vaju, dušici, kurji rod! s tako hčerjo se ne pozakonim nikakor! Kar je, to je, par amour — nalašč ne!“ — Major Kovalev se je poslé sprehajal, kakor mu je kazalo, zdaj po Nevskem prospektu, zdaj po gledališkem torišči in povsodi drugodi.

Nos mu je sedel na obrazi in ni bilo podobe, da je kedaj odločil se in odšel po sveti. Poslé so ljudje videli, da je major Kovalev bil zmirom veselega srca in obraza, da je odločno smehljal se in hodeval za vsemi krasnimi damami, da je o neki priliki stal pred prodajalnico na gostinnem dvoru in kupaval nekov redoven trak, ni znano, zakaj, zato ne, ker ni bil nikakega reda vitez.

Dejte, kakova povest se je sesnovala, v severni prestolnici naše razsežne carjevine! Zdaj stoprv, ko dogodek dogodku primerjam izpoznavam, da v tej povesti ni resnično vse. Ne govorimo o tem, da je res to, ker je nos tako čudovito natorno odločil se in ponašal po raznih krajih s čestjo državnega svetnika — zakaj Kovalev ni pomislil, da ni lahko o nosi govoriti v oznanih časnikarskega upravnistva. Jaz tukaj ne govorim o tem smislu, da bi bilo treba bilo drago plačati ojavo: to-le pisarim, saj tudi jaz nisem kdo med tistimi ljudmi, ki ne želé prav nikakega prida; ali nepristno je to, težavno, nelepo. Pa tudi to, kako je nos prišel v pečeni hleb in kako Ivan Jakovljevič sam... ne, jaz tega ne umejem nikakor, gotovo ne umejem! — Ali še čudovitejše, neumljivejše, nego vse drugo, pa je to, kako pisatelji mogó brati podobne snovi. Priznavam, da je to snov vsekako neumljiva, to je res... ne, nikakor ne umejem tega! Prvo odločno nikakor ni na korist domovini; pa tudi... pa tudi drugo nima nikakoršne koristi. Prav za prav, jaz sam ne znam, kaj to...

A vendar pri vsem tem, da-si bi bilo mogoče potrditi to in to, pa tudi to, morebiti da... nu, da tudi, kjer ni primernosti? — a vendar-le, če človek premišlja, kaj bi bilo res v vsem tem. Naj govori kdo, kar hoče, podobne dogodke imajo na sveti, — prav redki so, a vendar-le so.

Mnogovrstne novice.

* *Volkovi požrli.* Ogerski časnik „Nemzet“ pripoveduje z Marmaros-Szigeta sledečo dogodbo: Ruski duhovnik s Krasnisora potoval je nedavno z svojo ženo in otrokom v Lonko. Med potjo napadla je popotnike truma — kacij 20 — volkov. Konji so se spenjali po konci in so bežali v divjem teku. Žena duhovnikova se je tako vstrašila, da je otroka v naročji spustila, da je padel s seni. Ko je nesrečni oče to videl, skoči s seni, te pa so dirjale naprej z omedlelo ženo. — Prične se strašanski boj med duhovnikom in volkovi, in duhoven je z revolverjem kmalu dva usmrtil, toda volkovi so otroka, nagloma potem pa še duhovnika raztrgali. — Ko so seni dospele v Lonko, je žena, bivša noseča, od strahu porodila dete, ki je bilo mrtvo, ona sama pa je umirala. Tako je v teku ene ure bila pokončana vsa družina. — Duhovnik v Lonki bil je oče nesrečne žene.

* *Dekla — milijonarka.* Pri Kolonskem bankijeru Openheimu služila je dekla, ki se oglasi pri svojem gospodu nekega dne z novico, da je bajé njen stric v Ameriki umrl zapustivši veliko premoženje. Openheim poizveduje in zvé, da je stric dekli res zapustil 160 milijonov dolarjev ali 368 milij. gold. v našem denarji in da je ta dedšina res pripadla srečni dekli, katera jo ima deliti z še 14 sorodniki, živečimi v Hesenu.

Naši dopisi.

Iz Gorice 23. nov. — Ker mi potujočemu tukajšnje politične razmere niso tako znane, da bi si upal lastno sodbo izreči o razmerah tukajšnjih Slovencev, moram vam tukajšnji položaj označiti vsaj iz soglasnih virov

tukajšnje „Soče“ in tržaške „Edinosti“, katera, dostikrat nasprotna si časnika, vendar v čudovitem soglasju potrjujeta, da zelo peša narodno gibanje tukajšnjih Slovencev, odkar so tukajšnji merodajni deželni poslanci slovenski popustili zastavo podpornega društva neblagoslovljeno, brez vsakega zadostjenja. — Od onega časa pričelo se je mrzenje med merodajnimi veljaki slovenskimi, in v oni dogodbi spoznavajo tudi podučeni krogi pravi vzrok, da zasluženi naš profesor Povše popusti javno delovanje pri nas.

V tej zadevi je zanimiv dopis „Naz Poklon“ 18. novembra v „Soči“ št. 47. Dopis se glasi: „Kmalu po novem letu bomo imeli po mnogih deželah volitve za kupčijsko zbornico tudi na Goriškem. Po časopisih se bere, da voditelji raznih strank uže pridno delujejo vsak za-se. Kaj pa pri nas na Goriškem? Morda ravno nasprotno! Odstavljena svečanost podpornega društva je — tako je vsaj videti — našim prvakom „naredila“ molčati, toda ljudstvo se je začelo gibati. Naši obrtniki in kupci so se začeli šteti in slutijo, da imajo večino v deželi. Ozirajo se uže po Jozvetu, da bi jih peljal čez Jordan. „Sloga“ bo menda radovoljno posodila trobente, na katerih glas se bo podrlo obzidje Jerihe.

Čas je vsaj, da bi tudi Slovenci poslali primerno število svojih zastopnikov v kupčijsko in obrtniško zbornico. Ako hočemo, da nas Taaffe ne prezre na dan sv. Miklavža, ko bo delil narodne pravice: ne skrivajmo se.“

Še oistreje popisuje tukajšnje razmere dopis „iz Goriškega 20. novembra“ v št. 94. tržaške „Edinosti“. Iz tega dopisa navajam Vam le nekaj odlomkov, ki se glasé tako-le:

„Razmere goriške so poslabele od istega trenutka, v katerem je razsvitljena naša inteligenca proti naravni in narodni zahtevi popustila postopanje v zadevi zastave bralnega in podpornega društva.

Vse je poparjeno, razdvojeno, nezadovoljno, brez veselja do narodnega delovanja!“

Dalje:

„Smešili so se ono poletje oni, ki so se prvotno zanimali za volitev v mestni zbor goriškega mesta, smešili oni, ki so zahtevali udeležitve za trgovsko komoro, kajti nam je dovelj, da zedinimo vse naše moči še le po prvih dneh prihodnje spomladi. Vse drugo je brez veljave.“

Čitalnica goriškega mesta se je sicer probudila in nam podala veselico dné 15. t. m., a ravno pri tej priliki smo žalostni zapazili, da je tudi tu nastala nekaka mlačnost.

Enako se je polastila udov „bralnega in podpornega društva“ nekaka mlačnost, kar vidimo pri razni priliki. Oni tugujejo, kajti zgubé v kratkem vrlega predsednika, vodja in skrbnega očeta g. P., ki namerava Goriško zapustiti. Zdravje njegovo je slabotno, znani dogodki so ga zelo užalili. Posrečilo se je nekaterim narodnim prijateljem slovenske stranke uničiti moža, ki je vendar le mnogo, marljivo delal na narodnem polju, in tega so se veselili naši italijanski pa dunajski židovski listi. Storili smo to in vsak Italijan nam mora biti hvaležen. Čim manje delavcev, čim večja razkosačnost — tim boljši болоžaj za naše sodeželane, Italijane, ki so sedaj, kar se jim mora pripoznavati, prav od onega odločilnega trenutka sem, edini, delavni, vsestransko oprezní in zasledovanja in posnemanja vredni. „Vsi za enega in eden za vse“, to jim je geslo; mimo tega, ko nam sedaj veljajo drugi nazori. Mož pa, ki se mu je ne toliko od italijanske, nego od slovanske strani grenila življenja kupa; ki je zgubil zdravje in se mu še sedaj zaslužena pokojnina podati ne ne namerava, nam je izgled, ki nas more mnogo podučiti. Le tako naprej!

Zastava slovenskega podpornega društva pa mirno počiva v svojem zavitku, da ne žali miru svojega položaja se zavedajočih Italijanov, da ne provzročujejo sitnosti nekaterim gospodom, da jo svitlo solnce ne ogreje in občni zbor ima priliko, da posnema tržaške stavce in sklene, naj se pošlje zastava v kak starinski muzej.

Tam naj se hrani v spomin, kako in koliko se dá doseči z združeno močjo in koliko in kako hitro porušiti vse s sofizmom, mlačnostjo, nedelavnostjo. Končam, kajti „mnogo je gnjilega pri nas, ki smo sedaj napravili rakovo pot, mimo tega, ko so italijanski sodeležani napravili v 3 mesecih več, nego v ostalih desetih letih. Lepo je bilo polje, žito plodno, veselo upanje, a prišel je!“

Iz Ljubljane. (Prva seja državnega zbora) bode to jesen 4. dne decembra. Predsednik državnega zbora razposlal je državnim poslancem vabilo s sledečim dnevnim redom:

1. Prvo branje vladinega predloga, zadevajočega postavo o prodaji državnega poslopja šte. 799 v Jakobovih ulicah na Dunaji (št. 960 priloga).

2. Prvo branje predloga posl. Posek, dr. Nitsche in drugov zadevajočega vredjenje postavne mere obrestine (št. priloga 926).

3. Poročilo budgetnega odseka v 13. letnem poročilu državnozborske nadzorovalne komisije za državne dolgove (št. pril. 927).

4. Poročilo legitimacijskega odseka o volitvah poslancev: Franc Richter (pril. št. 933), dr. Samuel Bloch (pril. št. 934), Emanuel Tonner (pril. št. 935), dr. T. Kathrein (pr. št. 936), J. baron Dobržensky in Sigfried grof Salm-Reifferscheid, Fridrich Dressler (pr. št. 937), Anton Steiner (pr. št. 938), dr. P. Lorenzoni (pr. št. 939), dr. E. Gregor (948), Wenzel Šulc (949), Božidar Raić (950), in dr. Viktor vitez Kraus (965).

Na Dunaji 22. novembra 1884.

Predsednik: dr. Smolka.

— (Občinske volitve v Postojni) dovršene minuli teden prinesle so zmago — sijajno zmago za narodno stranko. Lep napredek in časten za tamošnje narodnjake je to, izrekoma, ako se oziramo nazaj na dobro volitev pod predsedništvom Bohuslava vit. Widmanna, v kateri se je Postojni, kakor marsikateremu mestu in trgu umetno vtisnil protinaraven pečat „nemštva“. — Veseli tedaj kličemo narodnim volilcem postojnskim: živili!

— (Dr. Franc Schiffer), starosta ljubljanskih zdravnikov, praznuje jutri 27. t. m. svojo 80letnico. Društvo zdravnikov na Kranjskem pride v ta namen v slavnostno sejo, pri kateri se jubilanu izroči čestilna adresa; po seji pa je banket „pri Maliči“. — Bog ohrani še mnogo let zasluženega in priljubljenega starosta ljubljanskih zdravnikov!

— („Zlata Praha“), krasno ilustriran česki tednik, kateri je nedavno priobčil tudi nekaj zanimivih risarskih črtic iz Bosne od našega rojaka slikarja Šubica, prinaša ven in ven prav zanimive podobe. Med drugimi podaja nam šte. 47 podobe: „Martinska husa“ (Martinovska gos), — „Hagar a Ismael“, — „Katafalk dr. M. Tyrše“, — „Prasna brana v Praze“, — in „Most prek Soče pri sv. Luciji“.

— (Redna predavanja o kmetijstvu na bogoslovnem semenišču in pa na c. k. pripravnicu za učitelje) ima počenši z novembrom tajnik c. k. kmetijske družbe in deželni potovalni učitelj gosp. Gustav Pirc.

— (Znižana vožnina za osebe na južni železnici.) Po naznanilu vodstva južne železnice, katero je došlo trgovinski zbornici ljubljanski, izdavale se bodo s 1. januarjem 1885. l. pričeni vožne karte za sem ter

tje med postajami Ljubljana-Reka in Ljubljana-Brežice. Take karte za vožnjo med Ljubljano do Prestranka in do Zidanega mosta veljale bodo po dva dni, daljne pa po tri dni. Pri kartah izdanih v soboto ali dan pred praznikom se nedelja ali praznik ne všteva med odločene 2, oziroma 3 dni. — Hvaležni priznamo ta napredek pri vožni na južni železnici v korist potujočih in železnice!

Novičar iz domačih in tujih dežel.

Z Dunaja. — Minulo soboto izročili so presvitli cesar novoimenovanemu kardinalu nadškofu dunajskemu dr. Gangelbauerju baret z veliko slovesnostjo v Avgustinski cerkvi; drugi dan šli so osebno častitvat vojnemu ministru grofu Bilandtu k petdesetletnici njegovega službovanja, nedeljo večer pa so se zopet odpeljali nazaj v Gödelö. — Jutri teden bo prva seja državnega zbora z nepomenljivim dnevnim redom. Pravijo, da bode zborovanje pred božičnimi prazniki trajalo 14 dni, tedaj do 18. decembra. O delovanju državnega zbora se ne čuje zanesljivega — kakor naravno imajo program delovanja, dogovoriti klubi večine z vlado, kar se bode zgodilo pri shodu državnega zbora. — Obsodba vrednikov tukajšnjih judovskih časnikov „Neues Wiener Tagblatt“ in pa „Vorstadtzeitung“ po dunajskih porotnikih vsled tožbe znanega poslanca viteza Schönererja zašla je tukajšnjim enakovrstnim časnikom za kožo. — Kaj tacega se še ni doživelo, do sedaj so mislili oni časnikarji, memogredé omenjeno, obogateli pri svojih časnikih — da je edino državno pravdnistvo, katero jih more okrcati s konfiskacijami, sicer pa da so sami gospodarji javnega mnenja po vsem Dunaju in daleč okrog. Zdaj pa so dunajski porotniki pokazali, da krivega obsodijo, naj mu bode ime Izak ali Jakob. — Velikonemcu Schönererju bo sicer vsled te obsodbe grozovito zrastel greben — pa to je razmeroma manje zlo — kot domišljena vsegamogočnost judovskih časnikov.

Iz Celja. — Dr. Kavčič, odv. pripravnik na Dunaji, tožil je sevniškega župana Veršeca zaradi razžaljenja časti ob priliki znanih dogodbe s plakati. — Prvi sodnik spoznal je župana, ki je s 5 pričami dokazal svojo nedolžnost nekrivega; vsled pritožbe tožnikove pa je okrožna sodnija celjska pod predsedstvom Heinricherjevim Veršeca obsodila na 10 gold. globe.

Hrvatska. — Deželni zbor ima se za kratko zasedanje sklicati v 29. dan decembra, da vladi privoli budget za prve tri mesece prihodnjega leta, — tako poroča „Ung. Post“.

Ogerska. — Zborovanje delegacij je pri kraji in zadovoljna je s tem zborovanjem poleg naše države tudi vsa Evropa. Prestolni govor cesarjev, izjave ministra vnanih zadev grofa Kalnoky-a in pa izjava bivšega ministra Andrassy-a o izrečenih želji kneza Bismarka, da naj bi nemško-avstrijsko pogodbo odobrila tudi državna zbor — to so najpomembnejše dogodbe iz tega zasedanja delegacij. — Zdaj začel je svoje zborovanje državni zbor ogerski in omeniti je delegacije hrvatskih poslancev, katera se je ta ponedeljek poklonila ministerskemu predsedniku Tiszu in pa ministru Szapary-u, katerima nasproti je predsednik klubov Vukotinović naglašal načela, izražena v adresi večine hrvatskega deželnega zbora in omenjal težnje hrvatske kraljevine gledé pogodbe z Ogersko in pa gospodarskih vprašanj. Ministra odgovorila sta v splošnih obljubah.

Nemška. — Državni zbor bil je po cesarju Viljemu samemu otvorjen minuli četrtek s prestolnim govorom,

v katerem so bile načrtane naloge novega zbora. V soboto bila je volitev predsedstva in izvoljen je bil za predsednika novoizvoljen konservativec Wedell-Presdorf, za podpredsednika pa Frankenstein in Hofmann, ki sta bila na teh mestih v prejšnjem zboru. Zoper stranko središča in konservativcev, kateremu je vodja Windhorst po vsem, kar se sedaj dá soditi, ne bode Bismarku mogoče, nič odločilnega doseči. Ravno Windhorst pa se bajé uže pripravlja zdaj pričeti borbo zoper Bismarka zaradi dednega nasledstva v vojvodstvu brunsviškem, pri katerem namerava konservativna stranka odločno braniti edino postavno pravico vojvoda Cumberlandskega. Vspeh tega prizadevanja bo, se ve da, po sedanjih razmerah težko večji kot akademičen.

Francoska. — Ker je kolera skoraj prenehala (umira po 10—20 oseb na dan), ustavila so se naznana o koleri. — Gledé vojske s Kitajci poročajo se z bojišča še zmiraj manjše praske, v katerih se Francozi ponašajo z vspehi, pa tudi razgovori zaradi sklepanja miru se nadaljujejo, toda do ugodnega sklepa ne pride še kmalu, ker so se Francozi zadosti prepričali, da — Kitajci niso mož beseda. Zato hoče francoska vlada najprej imeti v žepu kredit, hoče postaviti Kitajcem nasproti večjo vojsko, tako, da si pomirjenje, ako treba, more prisiliti tudi z orožjem v roki, potem še le bo Francoska v stanu, braniti one pravice, katere bi ji Kitajska z besedo pripoznala.

Angleška. — Zbornici sprejele ste premembo volilnega reda, vsled katerega se izdatno pomnoži število volilcev, pa gosposka zbornica je v to dovolila še le tedaj, ko je ministerski predsednik naznanil načrt o volilnih okrajih, katerega predloži zbornicama prihodnji ponedeljek. — O vredjenju egiptovskih financ namerava vlada predložiti evropskim državam nov predlog, kakor se čuje, na taki podlagi, da se znižajo obresti sedanjih egiptovskih dolgov za $\frac{1}{2}\%$. — Tudi v dedno nasledstvo brunsviško bode morebiti posegla angleška vlada na korist vojvodi Cumberlandskemu. — V tej zadevi hoče baje podpirati korake Windhorstove v nemškem državnem zboru. — Tem nameram nasproti pa se je ravno včeraj oglasil knez Bismark v svojem glasilu „Nordd. Allg. Zeitung“, v katerem trdi pred vsem, da ni nikakoršnega dokaza, da bi hotel vojvoda Cumberlandski zapustiti svoje prejšnje stališče kot nespravljivi nasprotnik cesarjev in države. Vojvodo obdajajo pristaši „središča“ (Centrum), katero gledé zvestobe do cesarja in države v eni vrsti stoji s poljskimi in francoskimi poslanci in njih vodja najdelavnejši in najspretnejši nasprotnik protestantskega cesarstva. V trenutku, ko se „Centrum“ bolj sovražno nasproti stavi, kakor kedaj, se ne more pričakovati od vlade, da bi v Brunšviku ustanovila glavni stan Welfovske politike. Vlada je zmiraj dosledna se potezavala za monarhično načelo in za pravico knezov, vendar pa ne more miru 45 milijonov ljudi žrtvovati strankarski koristi, ako prav še tako imenitne stare hiše. — Tako Bismarkov organ, ki dosti jasno govori, da je pravo ono, kar služi nemškemu cesarju.

Žitna cena

v Ljubljani 22. novembra 1884.

Hektoliter: pšenice domače 6 gold. 50 kr. — banaške 7 gold. 36 kr. — turšice 5 gold. 40 kr. — soršice 6 gold. 30 kr. — rži 4 gold. 87 kr. — ječmena 4 gold. 71 kr. — prosa 5 gold. 36 kr. — ajde 4 gold. 71 kr. — ovsa 3 gold. 9 kr. — Krompir 2 gold. 86 kr. 100 kilogramov.